

POSTANOWIENIE

2 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 2 lutego 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku B.G. i M.G.

z udziałem D.G.1 i D.G.2

o rozgraniczenie,

na skutek skargi kasacyjnej B.G. i M.G.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu

z 31 maja 2022 r., III Ca 597/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

(J.T.)

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy B. G. i M. G. wnieśli skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w Nowym Sączu, którym oddalono apelację skarżących pod postanowienia Sądu pierwszej instancji wydanego w sprawie o rozgraniczenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazali oczywistą zasadność skargi. Podnieśli przy tym, że Sąd drugiej instancji dokonał „błędnej wykładni przepisów prawa – art. 153 k.c. w związku z art. 172 § 1 i 2 k.c. (...) oraz pominął art. 5 k.c. a poprzez nieprawidłowe zastosowanie kryteriów oceny dowodów zgromadzonych w sprawie dokonał błędnej wykładni czynności prawnych i faktycznych dokonywanych przez wnioskodawców/uczestników postępowania oraz dokonał błędnej oceny dowodów w postaci dokumentów,

a ponadto pominął cele i zamiary stron, dobrą wolę wnioskodawców, generując kolejny spór”, „w sposób nieprawidłowy zastosował przepisy dotyczące zasiedzenia, w szczególności poprzez niewskazanie daty zasiedzenia oraz osób na rzecz których nastąpiło zasiedzenie”, „uznał zasiedzenie przygranicznego pasa gruntu w toku postępowania rozgraniczeniowego, pomimo istnienia sporu sąsiedzkiego pomiędzy stronami”, a także „uznał zasiedzenie przygranicznego pasa gruntu w toku postępowania rozgraniczeniowego, pomimo istnienia sporu sąsiedzkiego pomiędzy stronami”, oraz mimo to, że „w toku postępowania rozgraniczeniowego uczestnicy nie podali początkowej i końcowej daty biegu zasiedzenia spornego pasa gruntu, w szczególności nie wskazano daty zasiedzenia jako przesłanki rozgraniczenia a także nie podali na czyją rzecz ma nastąpić zasiedzenie oraz nie sprecyzowali jakiego obszaru dotyczy zarzut zasiedzenia” (pisownia oryginalna, s. 4). Te same wątki powtórzono w końcowej części skargi (s. 10-11).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Oczywista wadliwość kwestionowanego orzeczenia musi występować w ramach podstaw skargi (postanowienie SN z 20 grudnia 2001 r., III CKN 557/01).

Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Wywody skarżących nie świadczą o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Te z nich, które dotyczą kwestii poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, są oczywiście niedopuszczalne i nie mogły być w ogóle podniesione w skardze kasacyjnej ani wzięte pod uwagę przez Sąd Najwyższy, co wprost wynika z art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. Co się z kolei tyczy kwestii związanych z dokonaniem przez Sąd Okręgowy oceny o zasiedzeniu spornej części gruntu przez uczestników, a w konsekwencji dokonaniu rozgraniczenia według stanu prawnego, to wypada przypomnieć, że przedmiotem rozstrzygnięcia było rozgraniczenie, a nie stwierdzenie zasiedzenia. Ocena o zasiedzeniu stanowiła zatem wyłącznie przesłankę rozstrzygnięcia w sprawie – Sąd Okręgowy nie tylko nie musiał, ale również nie mógł precyzować w sentencji orzeczenia kwestii takich jak data, w której doszło do zasiedzenia.

Do zasiedzenia dochodzi z mocy samego prawa. W konsekwencji przesłanką wystarczającą do dokonania rozgraniczenia według stanu prawnego, z uwzględnieniem faktu zasiedzenia, jest samo ustalenie faktów pozwalających na wysnucie wniosku o tym, że ktoś nabył określoną nieruchomość przez jej zasiedzenie. Sąd może ustalić te fakty z inicjatywy różnych uczestników postępowania, a ocena o tym, że doszło do zasiedzenia, nie jest warunkowana nawet świadomością powstania tego skutku po stronie samych zainteresowanych – stan prawny ma bowiem charakter obiektywny, a zasiedzenie następuje *ex lege*. Niezrozumiałe jest przy tym podnoszenie, że do „uznania” zasiedzenia doszło „pomimo istnienia sporu sąsiedzkiego pomiędzy stronami”. Stosunki interpersonalne między (poprzednim) właścicielem gruntu a zasiadającym nie są bowiem objęte hipotezą norm wywodzonych z art. 172 § 1 i 2 k.c.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[a!]

